

Arrest

nr. 88 805 van 2 oktober 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten van 25 januari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat I. OGER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 juli 2011 heeft verzoeker een aanvraag gedaan van een verblijfkaart van een familielid van een burger van de Unie.

Op 25 januari 2012 wordt de thans bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Ze luidt als volgt :

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5d6 lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 26.07.2011 werd ingediend door:

Naam: S.(...)

Voorna(am)(en): N.(...)

Nationaliteit: Guinea

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt als bewijs voor de relatie verklaringen op eer door derdenvoor. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs voor de relatie aangezien ze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Betrokkene voldoet ook niet aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt

Betrokkene legt als bewijs hiervan de pensioensuitkering van zijn Belgische partner voor. Hieruit blijkt dat 1de bestaansmiddelen van de Belgische partner niet toereikend zijn zoals vereist door artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Tot slot stelt artikel 40ter dat voor een aanvraag gezinshereniging de Belg moet aantonen dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt 'die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt'. Aangezien betrokkene enkel een ziektekostenverzekering voor zijn partner voorlegt, voldoet hij ook hier niet aan de gestelde voorwaarde.

Betrokkene heeft dus niet aangetoond aan de vereisten van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 te voldoen. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de “zorgvuldigheids- en onderzoeksverplichting”, van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van artikel 11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet). In een eerste onderdeel bekritiseert verzoeker het eerstvermelde weigeringsmotief. In een tweede onderdeel stelt hij het niet eens te zijn met het tweede weigeringsmotief.

2.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Verzoeker toont niet aan dat, en om welke redenen, de motieven van de bestreden beslissing, die hem gekend zijn, hieraan niet zouden

voldoen, noch maakt hij duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. Uit de uiteenzetting van het eerste onderdeel van het middel blijkt evenwel dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de door hem in het kader van zijn aanvraag bijgebrachte documenten. Hij voert derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel, voorts, legt aan het bestuur de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.1.4. In een eerste weigeringsmotief stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat verzoeker niet heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben zoals dat is bepaald in de vreemdelingenwet, omdat de door hem voorgelegde verklaringen op eer door derden niet kunnen worden aanvaard als zijnde een afdoende bewijs. Verzoeker betwist de wettelijke voorwaarde van het bewijs van een duurzame en stabiele relatie, opgelegd in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet niet, maar stelt dat de stelling in de bestreden beslissing ingaat tegen alle principes en wetten met betrekking tot de bewijslevering waaruit blijkt dat een feit middels getuigen kan worden bewezen. Hij stelt verder dat het gaat over een tiental eensluidende getuigenissen wat voldoende is om een feit te bewijzen.

De verwerende partij beschikt, in het kader van een beslissing tot het al dan niet verlenen van een verblijf van meer dan drie maanden, over een ruime appreciatiebevoegdheid om te beoordelen of de aanvrager al dan niet voldoet aan de wettelijke voorwaarde van het aanwezig zijn van een duurzame en stabiele relatie met de burger van de Unie in functie van wie hij zijn verblijf aanvraagt.

Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat verklaringen op eer door derden een objectief gegeven zijn: deze verklaringen kunnen een gesolliciteerd karakter vertonen en de verwerende partij kan onmogelijk de waarachtigheid van individuele verklaringen van personen nagaan, zoals verzoeker dat meent te kunnen veronderstellen. De bewijslast bij het indienen van een aanvraag ligt overigens bij de aanvrager zelf, die de verantwoordelijkheid draagt voor het bijbrengen van bewijskrachtige gegevens ter ondersteuning van de aanspraken die hij maakt. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de stukken van het dossier heeft geconcludeerd dat de voorgelegde stukken noch elk op zich, noch in hun onderlinge samenhang kunnen worden aanvaard als bewijzen van een duurzame relatie. Verzoekers argumentatie doet daaraan geen afbreuk.

2.1.5. Gelet op de vaststelling dat de verwerende partij genoegzaam en op wettige wijze tot de conclusie is kunnen komen dat geen bewijs van een duurzame en stabiele relatie voorligt, is de Raad van oordeel dat het motief dat betrekking heeft op artikel 40*ter* van de vreemdelingenwet en het daarin vereiste bewijs van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen een overtollig motief is, zodat het desgevallend gegrond bevinden van het tweede middelonderdeel, dat ertegen is gericht, niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker dus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan. Het middelonderdeel gericht tegen dit motief is derhalve onontvankelijk, net zoals de door verzoeker aangehaalde doch op geen enkele wijze uiteengezette schendingen van artikel 11 van de Vreemdelingenwet en “het” algemeen beginsel van behoorlijk bestuur. Verzoeker zet verder evenmin uiteen wat hij precies bedoelt wanneer hij het begrip “overmacht”, zonder meer, aanhaalt.

2.1.6. Het eerste middel is, in de mate dat het onvankelijk is, ongegrond.

2.2. Een tweede middel volgt volgens verzoeker uit de overmacht en de schending van artikel 2 van het Burgerlijk Wetboek en van het beginsel van verbod van retroactiviteit van de wet, omdat *in casu*

toepassing werd gemaakt van de nieuwe wet van 22 september 2011 op een aanvraag daterend van juli 2011.

Zoals reeds gesteld, heeft verzoeker een aanvraag gedaan op 26 juli 2011.

Met de artikelen 8 en 9 van de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging, die in werking zijn getreden op 22 september 2011, werd de regelgeving tot het verkrijgen van een verblijfskaart op grond van gezinshereniging gewijzigd. De voormelde artikelen vervangen respectievelijk de artikelen 40*bis* en 40*ter* van de vreemdelingenwet. De voormelde wet van 8 juli 2011 bevat geen overgangsbepalingen. Met toepassing van het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet, is deze nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708) voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten (Cass. 18 maart 2011, AR C100015N).

Het loutere feit dat verzoeker vóór de inwerkingtreding van de wet van 8 juli 2011 een aanvraag had ingediend om tot een verblijf in het Rijk toegelaten te worden laat niet toe te besluiten dat hij over een onherroepelijk vastgesteld recht op verblijf beschikte. Verzoeker kan slechts een recht op verblijf laten gelden nadat de verwerende partij heeft vastgesteld dat hij aan de door de hiertoe door de wetgever gestelde voorwaarden voldoet.

Het gegeven dat de verwerende partij de aanvraag van verzoekende partij om tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten te worden op 25 januari 2012 behandelde overeenkomstig de regels die op 22 september 2011 in werking traden laat ook niet toe te besluiten dat de wet van 8 juli 2011 een terugwerkende kracht heeft of retroactief werd toegepast of dat artikel 2 van het BW zou geschonden zijn.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS